

Fısıldaşan Ölüler

– Vedatdünder8 · 21 Kasım 2016

Burada Tepenin yamacında ki mezarlık ta
Ölüler fısıldayarak konuşuyorlar...

Biri çocuk,Günahlarını hiç görmemiş
Aklı sanki yaşayamadığı hayatında kalmış
Duyulmaz bir sesle konuşuyor
"Umudu bana tarif edermisin "diyor,felaketle
Biri oldukça yaşlı bir ihtiyar
Birikmiş hatıraların tepesinde
sanki kendi yolculuğuna çıkmış...

Tek kocaya ortak yaşamış üçüncü bir kadın var aralarında
Yüzü çocuğa dönük
kolları çaprazdan tüfek gibi boynunda
Yarım kalmışlığına sarılmış
Artık akmayan göz yaşlarında boğulan
Şimdi alabildiğince görünmez...

"Burada kavuştum" diyor kadın, sessizce, çocuğa
"Bir özlemim vardı senin için sakladığım"
Göz yaşlarını yutarken, duyulmaz bir sesle konuşuyor...

Yaşlı adam yasak aşkına bakarken tebessümü kemiklerine kadar yayılıyor
"Tanrım hala ne kadar güzel" diyerek mırıldanıyor
Hayata yeniden doğmak bu olsa gerek diye düşünürken
Onu nasıl seveceğini aslında hiç bilemediğini anlıyor
saklı ağaçların o karanlık gölgesinde gizlice öperken...

Kadın elinde olsa çocuğun yüzünü okşayacak
hayata yeni bir ışıkla bakar gibi, bakıyor ona
Keyfini mıknaş gibi içine doğru çekerken
Uzun günahının üstünden kıvrılarak uzanıp
Bir an da çoğalan bir gayretle mucize gibi sarılıyor çocuğa...

Çocuk bir anda boşluktan kopuyor
"Seninleyken "diyor," karanlık çok uzaktı"
umut artık umurunda değilmişçesine
Kendinden kurtulup,
Gözünden güneşler akarken
"Anne" diye çığlıklanıyor ,sevinçle...

Burada, işte tepenin yamacında ki mezarlık ta
Kendi yolculuğuna çıkmış
Yürek dolusu şefkatle
ölüler fısıldayarak konuşuyorlar...

Vedat DÜNDAR